

52658

ਸੁਵਰਨ ਕੋ।। ਤਿਨ ਕਰਯੈ ਵੈ ਪਾਪ ਜਨਾ ਜਨਾ ਤਾਰਿਤਲ
 ਕੋ।। ਟਲਾ ਮਾਭਿਲਾਖਾ ਛਾਹਿ ਕਰਮ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੇ ਸਬਾ
 ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਵਿਸਨ ਜਬ ਹੋਇ ਹੋਇ ਬੈਰਾਗ ਜੋਗਤ ਬਾ।। ਸੁਰ
 ਤਿਜੁਗਾਤਿ ਸਹਤਿ ਉਪਦੇਸਗੁਰ ਕਰੈ ਸਿਖਾ ਮਨ ਮੇਧਰੈ।। ਵਿ
 ਗੁਨ ਸਾਹਿਤ ਸੁਖ ਦੇਵ ਕਵਲੁ ਪਰਿਯਾਨ ਮਾਰਗ ਚਰੈ।।
 ਕੁੰਡਲੀਯਾ ਜੈ ਸੇਵਰ ਖਾਪਾਇ ਕੈ ਜੋਤ ਤਖੇਤ ਕਿਰਸਾਨਾ
 ਤੋ ਪ੍ਰਾਬ ਪਹਿ ਪਾਇ ਕੈ ਦੇਹ ਸੁਕਰਮ ਨ ਜਾਨਾ ਦੇਹ ਸੁਕ
 ਰਮ ਨ ਜਾਨੇ ਚਿਇਦੁ ਮਨ ਸੇਧੈ ਬੋਇ ਬੀਜ ਉਪਦੇਸ

ਵੇਦਵਚਨਨਗੁਰਬਖਸ਼ਿਤਭਉਪਜੇਦਿਗਯਾਨਗੀਤਖੇਤੀਕ
ਰਤੇਸਾਮਨਭੁਵਦੁਲਤਭਲਹੇਕਹੇਸੁਮਾਰਗਜੇਸਾਚ
ਕਬਿਤਾਇਦਨਕਜੀਤਯਗਨਖੇਚਕੀਨਹਥਿਮਨਪ
ਰਉਪਕਾਰਹੀਲੇਤਨਭਾਈਯਤੁਹੈਬੇਦਨਥਖਾਨਬੇਕੇਸਥ
ਸਾਰਜਾਨਬੇਕੇਭੇਦਿਕਿਥਭਾਨਬੇਕੇਰੂਪਗਾਈਯਤੁਹੈਏ
ਕਰੂਪਪਾਰਿਚਾਨੇਸਭਹੀਮੇਸੇਈਜਾਨੇਆਪਤੇਨਦੁਦੇਮਾਨੇ
ਸੇਬਤਾਈਯਤੁਹੈਈਸੁਰਲਿਧਯਾਵੇਜੀਭਗਤਿਦਿ
ਦਾਵੇਜਬਮੇਸੇਗੁਰਪਾਵੇਤਾਸੇਗਯਾਨਪਾਈਯਤੁਹੈ

ਏਰਗਾਗੁਰਸੇਖੈਸਿਖਜਾਹਿਨਮਸਕਾਰਕਰਪਾਨਾ
 ਨੀਕੇਕੇਸੇਸੇਕਹਕਸੇਕਹਯਤਾਰਿਜਾਨਾ१੦ਸੀਗੁਰੇਵਾ
 ਚਾਭੂਲਕਯਮਾਰਿਜਾਨਤੇਅਪਨੇਅਤਮਰੂਪਾਤਾਰੀ
 ਕੋਟਿਰਸਮਝਬੋਰਿਜਾਨਕਹਤਕਵਿਭੂਪ१੧ਸਾਧ
 ਨਚਾਰਕਹੇਗੁਰਪਿਥਮਏਕਵੈਰਾਗਾਪੁਨਿਬਿਬੇਕਸ
 ਮਦਮਾਅਵਰਸੁਨਮਸੇਛਬਫਭਾਰਾਬੈਰਾਗਲਛਣਾ
 ਬਾਮਾਇਵੈਆਦਦੈਹੋਤਦੇਹਧਰਕੁਰਾਕਾਕਵਿਸਮ
 ਮਤੇਗਨੈਬੀਤਰਾਗਤਿਲੋਗਾ१੩ਬਿਬੇਕਲਛਣਾਦੇ

ਹਪਪੰਚਮਾਨਿਤਯਹੈਮਾਤਮਾਨਿਤਯਥਖਾਨਾਸਾਰਸਾਰਿ
ਜਾਨਬੋਯਾਗਬਿਬੇਕੁਪਹਚਾਨਾ੧੪ਅਥਸਮਦਮਾਦਿਖਟਿ
ਸੰਪਦਾਸੇਯਾਵਾਸਨਾਤਿਯਾਗਸਦਾਸਮਹੇਦਮਥਾਹਰਿ
ਬਿਤਕੋਨਿਗ੍ਰਿਠਾਨਾਦੇਖਨਦੇਖਵਿਖੇਉਪਰਾਮਾਤਿਤਿਯ
ਸਹੈਸੁਖਜੋਦੁਖਮਾਨੋਸਾਸਨਾਬੇਦਾਮਚਾਰਜਕੀਸੁਪਮਾਨ
ਯਹੈਸਰਪਾਸੁਬਖਾਨਾਏਕਹੈਚਿਤਸਮਾਧਿਵਸੈਇਹੁਕੁੰਤਿ
ਸਮਾਧਾਨਜਾਪਨਜਾਨੋਅਮੋਛਲਛਨਾਦੇਹਗਾਜਨਮ
ਮਰਮਸੀਸਚਤੇਕੈਸੇਛੁਟਯੈਮਿਤਾਵਹੈਅਮੋਛਿਬਖਾਨਾ

ਯਹੈ ਬਿਚਾਰੈ ਚਿਤਾ ॥ ੬ ॥ ਚਾਰੇ ਸਾਧਨ ਜੇ ਕਰਹੈ ਇਨ ਜਗ
 ਤਿ ਜਬਹੋਇ ਤਬ ਜੇ ਪੂਛੈ ਆਤਮਾ ਕਹੈ ਗੁਰੂ ਪੁਨ ਸੋਇ
 ੧੧ ਨਮ ਸਕਾਰ ਰੰਗ ਤਕ ਰਿਦਰਿ ਕੁਹਾ ਬੇਲਾਯਾ ਕਹੈ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਆਤਮਾ ਕਯੋ ਕਰਿ ਜਾ ਨਾ ਜਾਇ ॥ ੮ ॥ ਸਿਖ ਮਸੇ ਛੁਬਿ
 ਚਾਰ ਕੋ ਬੇਲੇ ਗੁਰੂ ਦਯਾਲਾ ॥ ਏਹੈ ਕਹਤ ਹੋ ਜੇ ਕਹਯੋ ਅਰਜ
 ਨ ਸੋਗ ਪਾਲਾ ॥ ੯ ॥ ਸਾਮ ਵੇਦ ਕੋ ਬਚਨ ਹੋ ਤਤ ਹੰ ਅਸ ਪਦਤੀ
 ਨਾ ਜਾਨੈ ਇਨ ਕੋ ਅਰਥ ਜਿਨਿ ਲਯੋ ਸਾਰ ਤਿਨ ਚੀਨ
 ੨੦ ਮਰਹਟਾ ਫੰਦਾ ਤਤ ਪਦਈ ਸਜੀ ਵਹੈ ਪਦਹੈ ਅਸ

ਪਦਬਰਮ ਕਹਾਵੈ। ਮਾਯਾ ਤੇ ਯਾਹਿ ਰੂ ਦਤੀ ਨਹੈ ਏਕੈ ਬੰਦ
ਬਤਾਵੈ। ਨੀ। ਸਿਖ ਜੋ ਵਾਚਾ ਦੇਹਰਾ ਕਹੈ ਰਾਗੁ ਜੀ ਬ੍ਰਹਮ ਏਕ
ਤੇਤੀ ਨਉ ਦਕਯੋ ਰਾਖੈ। ਕੈ ਸੇਉ ਏਕੈ ਨਕੈ ਨਕੈ ਨਕੈ ਨਰੁਪਾ ਅਭਿ
ਲਾਖੈ। ੨੩। ਗੁਰ ਵਾਚਾ। ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਚੈ ਤੰਨੁ। ਅਖੰਡੁ ਤਤੁ ਤੇ
ਉਪਜੀ। ਏਛਾ। ਤਾਹੀ ਸੇ ਮਾਯਾ ਕਹੀ। ਯਾ ਤਹੈ ਨੀ ਕੇ ਸੁਨੁ। ਸਿਛਾ
ਮਾਯਾ ਜ ਰੁਚੈ ਤੰਨੁ ਬ੍ਰਹਮ ਕੈ ਤਾ ਮੇਲੁ। ਮੇਲੁ ਸਾਸਤਰਜ
ਤਮਤੀ ਨੋ ਉਪਜੈ ਤਾ ਤੇ ਵੈਤ ਬਿਲਾਸਾ ੨੩। ਮਾਯਾ ਅਰਧ੍ਰੁਤਿ
ਬਿਬ ਬ੍ਰਹਮ ਕੈ ਗੁਨਾ ਨਿਸਾਰਿ ਤ ਵੈਕੀ ਨਾ। ਏਕ ਮਾਹਸਤ ਬੁਨ

ਮਥਕਾਨੇ ਦੁਜੇ ਰਜ ਤਮਈ ਨੇ। ਸਤਗੁਨ ਅਧਿਕਾ ਬਿਬੇਕੁਤ
 ਮਾਯਾ ਸੋਈ ਈਸਕ ਹਾਯੋ। ਤਮਗੁਨ ਅਧਿਕਾ ਬਿਬੇਕੁਤ ਮਾਯਾ
 ਪ੍ਰਗਟ ਜੀਵ ਪਦੁ ਪਾਯੋ २੪। ਦੋਹਰਾ। ਬਿਬੇਕ ਹਿਰੁ ਲਯੋ ਮ
 ਪਨ ਪੋਤਮ ਗੁਨ ਕੇ ਬਿਸਤਾਰਾ। ਮਾਯਾ ਕਰੀ ਬਾਚਿ ਵਤਾ ਕੀਨ
 ਬਿਬੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰਾ २੫। ਸੋ ਪੀਛੇ ਕਰ ਕਹੈ ਗੇਜੀ ਵਨ ਕੇ ਨਿਜ
 ਕਰਮਾ। ਮਥੇ ਕਹਤ ਹੋਈ ਸਕੇ ਰੂਪ ਸੀਲ ਗੁਨ ਪਰਮਾ २੬। ਮ
 ਥਤਤ ਪਦ ਈਸਕ ਵਰਨਨੀ। ਸ੍ਵੈਯਾ ਸੁਖ ਸਤੋ ਗੁਨ ਕੇ ਗੁਨ
 ਤੇ ਪ੍ਰਤਿ ਬਿਬੇਕ ਨਾਮ ਪਨੇ ਬੁਲਨ ਪਾਯੋ। ਮਾਯਾ ਬੇਚ ਕਰੀ ਮ

ਪਨੇਵਸਈਸਰੈਸਰਬਗਕਹਾਯੋ। ਚੇਦਹਲੇਕਰਚੇਟਿਨਮੇ
ਅਮੇਟਤਹੈਜਬਚਾਹੈਮਿਟਾਯੋ। ਸਕਤਿ। ਅਨੰਤਕਹੈਸੁਖਦੇਵ
ਟਹੈਪਰਖੋਤਮਬੇਦਨਗਾਯੋ॥੨॥ ਪਨਾ। ਮਾਪਨਿਹੀਚਤਰਾਨ
ਨਹੈਸੁਸਥਾਵਰਜੰਗਮਜੀਵਉਪਾਵੈ। ਰਫਤਹੈਸਕੁਕੋਹਰਿਹੈ
ਅਰਜੀਵਕਤਾਂਕੀਤਹੀਪਹੁਚਾਵੈ। ਰੁਦ੍ਰਹੈਅੰਤਸੰਘਾਰਕੇ
ਸਕੁਕਾਲਨਕਾਲਹੈਸਿਸੁਖਪਾਵੈ। ਯੋਜਗਖੇਲਾਬਿਸੁਕੁਰ
ਕੋਜਿਮਬਾਲਕਖੇਲਖਿਲੇਨਾਮਿਟਾਵੈ॥੨੮॥ ਦੋਹਰਾ। ਤੀਨਦੇ
ਹੈਈਸਕੀਕਾਰਨੁਖਮਬੁਲਾ। ਮਬਤਾਂਕੋਬਨਨਕੋਪਰ

ਪ੍ਰਬਿਕਾਟਸਮੁਲਾ ੨੬ ਚਿਪਈ। ਨਿਪੁਥਮਦੇਹੇ ਕਰਨਾਯਾ ੬
ਜਾਕੇ ਬਲਸੰਬਜਗਤ ਉਪਾਯਾ ਤਾਂਕੀਆਦਨਕੇਤੁਲਹੇ। ਸ
ਤਮਾਮਸਤਨਵੇਦੇਕਹੈ। ੩੦ ਦੇਹਗਾਪੰਚਤਤਤਤਤੁਏਪ
ਥਮਹਿਸੁਖਮਰੂਪਾ। ਸਬਦਸਪੁਸਰੂਪਰਸਰੀਪਕਹਤਕਟਿਭੂ
ਪਾ੩੧ ਮਰਹਟਾਛੰਦਾ। ਤਿਨਕੀਸੁਖਮਦੇਹਭੁਈਸੇਹਿਰੰਨਗਰ
ਭਕਹਵੈ। ਸਭਜੀਵਨਕੇਆਪਨਹੀਤੇਇਗਸਰੀਰਬਨਵੈ। ਇ
ਦਰੀਮਨਬੁਧਿਪਾਨਸਬੈਸਬਕੇਰਚੇਬਿਚਾਰੀ। ਕਹਿਯੈਸੁ੩੨
ਤਮਾਤਾਸੇਸਬਹੀਬਿਪਾਨਿਰਧਾਰੀ। ੩੩ ਦੇਹਗਾ। ਸਬੁਲਤਤਪਾ

ਚੇਖਗਟਿਤਿਨਤੋਸਭਬਹਮੰਡਾਨਭਾਮਰਪਵਨਸੇਤਜਸਲਮ
ਪ੍ਰਿਥੀਨਵਬੰਗ੩੩ਸਭੁਭਦੇਹਯਹਿਈਸਕੀਸਭੁਭਤਤਕੀਜ
ਨਿਤਾਹੀਮੇਸਬਜੀਵਕੀਦੇਹੀਫੀਜੈਮਾਨੀ੩੪ਕਥਿਤਾਸਿ
ਰਹੈਅਕਾਸਨਵਾਸਨਾਸਕਾਪਵਨਵਾਸਸੁਰਸਮਿਨੈਨਮੁਖਾਮਨ
ਲਕੇਕਰੇਹੈ।ਹਰਿਹਰੀਕੁਜਾਦੇਉਹੀਉਚਤਰਾਨਨਹੈਉਦਰਸ
ਕਲਲਕਬਾਨੀਬੇਦਰਰੇਹੈ।ਪਰਬਤਹੈਅਸਬਰੇਅਸਕਲਬ
ਨਾਸਪਤੀਮੇਘਮਾਲਬੀਰਜਪਾਤਾਲਪਵਤਰੇਹੈ।ਅਲਖ
ਅਨੂਪਤਾਂਕੀਮਹਿਮਾਅਨੂਪਦੇਖੋਵਹੈਵਿਸਭੁਪਵਹੈਵਿਸ

ਰੂਪ ਖਰੋਏ ੨੫ ਸਿਖ ਭੇਦ ਚਾਹੇ ਹਰਾ ਸਮਾਏ ਪਰਖ ਬਿ
ਰਾਟ ਜੋ ਕੀ ਨਾਮ ਅਬ ਖਾਨਾ ਕਬ ਤੇਰੇ ਕਬ ਲੇ ਰਹੇ ਕਹਿ ਜੈ ਸਬ
ਪਮਾਨਾ ੩੬ ਸੀ ਗੁਰੇ ਫਾਚਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੀ ਕੀ ਮਾਯਾ ਲੇ ਜਾ ਕੇ ਬਿਧ
ਪਮਾਨਾ ਸੁਨਾ ਅਬ ਤੇ ਸੇ ਕਹ ਤੇਰੇ ਤੇ ਕੇ ਸਬੇ ਬਿਧਾਨਾ ਮਥ ਚਾਰ
ਜੁਗ ਬਰਨਨੀ ੩੭ ਸੇਯਾ ਸੇਯਾ ਲਾਖ ਜਾਰਾ ਮਠਾਈ ਸਹੇ ਜੁ
ਗ ਸੇਤ ਯਚਰੁ ਪਗ ਜਾਨੇ ਬਾਰਹ ਲਾਖ ਜਾਰਾ ਟਿਮਾਨ ਵੇਤ
ਤਹਾਂ ਪਗਤੀ ਨਬ ਖਾਨੇ ਮਠਾਈ ਲਾਖ ਜਾਰਾ ਸੁਚੇ ਸਠ ਵੇ
ਰਦੇ ਪਗਸਰਮ ਕੇ ਮਾਨੇ ਚਾਰ ਸੁਲਾਖ ਬਤੀ ਸਹ ਜਾਰੇ ਟੇਕ

੬
ਇਕ ਪਗ ਨਹਿ ਰਾਨਾ ੩੮ ਦੋਹਰਾ ਨਾਖਤਿ ਤਾਲੀ ਵਰਖਾ ਮੁਖੀ
ਤੇ ਬੀਜ ਹਜਾਗਾ ਏਕ ਚੇਕਰੀ ਜੁਗਾਨ ਕੀ ਤੇ ਸੇ ਕਹੈ ਬਿਚਾਰ ੩੯
ਮੇਸੀ ਮੇਸੀ ਚੇਕਰੀ ਜੁਗਾਨ ਬਜਾਹਿ ਹਜਾਗਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੂਕੇ
ਏਕ ਦਿਨ ਤਬ ਕਹੀ ਯਤੁ ਨਿਰਧਾਰਾ ੪੦ ਜੇ ਤੇਜਰ ਕੇ ਦਿਨ ਕ
ਹੋ ਤੇ ਤੀਰੇ ਪਨਿਰਾਤਾ ਸਿਰਟਰ ਚੇ ਦਿਨ ਕੇ ਓ ਦੋਹਰਾ ਤਿ ਪੁਲ੍ਹੇ
ਜਾਤਿ ੪੧ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੀ ਕੇ ਦਿਵਸ ਲੋਕ ਲਪਕਾ ਸਬਤਾਤਿ
ਜਾਮਹਿ ਚੇ ਦਹਿ ਇਵੁ ਰਾਜ ਕਰਤ ਮਿਟ ਜਾਤਾ ੪੨ ਵਰ
ਖਤੀ ਨਸੇ ਸਾਠ ਕੇ ਇਨ ਦਿਵਸ ਨ ਕਹੈ ਇਹਾ ਮਾਯਾ ਦੇ ਬਾਸਿਵ

ਰਖਕੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੁ ਕੀਜੇ ਇਹ ੪੩ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੁ ਕੇਜਨ ਮਤ ਪ੍ਰਗ
 ਟ ਹੋਤ ਸੈ ਸਾਗਾ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਲੈ ਰੁ ਮਰ ਨ ਤੇ ਜਾਹੈ ਬਾਤ ਨਿਧਾਗ ੪੪
 ਕਹੈ ਕਹਾਂ ਲਗਾਈ ਸਕੀ ਮਾਯਾ ਕੋ ਵਿਸਤਾਰਾ ਤਾਹੀ ਤੇ ਸੰਢੁਪ
 ਤੇ ਕਹਿ ਕਢੁ ਕਰੈ ਬਿਚਾਰਾ ੪੫ ਤਤਪਦਈ ਸੁਰ ਕੇ ਕਹਾਯੋ
 ਤੇ ਹਸ ਕਲਾ ਵਿਸਤਾਰਾ ਮਥਸੁ ਨ ਤ੍ਵੰ ਪਦ ਜੀਵ ਕੇ ਜਨ ਨੇ ਸੰਸਾਰ
 ਸਾਗ ੪੬ ਇਤਤਤਪਦਾਰਥਾ ਮਥਤ੍ਵੰ ਪਦਾਰਥਾ ਮਗਟਾ
 ਛੰਦਾ ਜੋ ਪਹੇਲੇ ਉਤਪਤਈ ਸਕੀ ਵਹੈ ਜੀਵ ਕੀ ਜਾਨੇ ਵਾਕੇ
 ਸੁਧ ਸਤ ਗੁਨ ਯਾ ਕੇਤ ਮਰ ਜਾ ਮਧਿਕ ਬਖਾਨੇ ੪੭ ਸਿਖ ਕੋ ਦੁਖ

ਸਤਰੰਜਤਮ ਏਤੋਤੀਨੋਗੁਨਮਾਯਾਤੇਕਾਰਿਆਏ। ਤਿਨਕੇਸੰ
ਛਨਕੂੰਪਾਸਿਪਤੁਮਮੋਹਿਨਾਉਨਸੁਨਾਏ। ੪੮ ਸੀਗੋਰਵ
ਚ। ਦੋਹਰਾ। ਸਗਲਵਸਤਕੋਗਿਯਾਨਉਰਬੁਧਿਬਿਮਲਜ
ਬਹੋਇ। ਯਹੀਸਤੋਗੁਨਜਾਨੈਕਹਤਸਯਾਨੇਸੋਇ। ੪੯
ਉਵੇਖੋਬਯੋਹਾਰਚੇਸੇਰਜਗੁਨਪਹਿਚਾਨਾ। ਆਲਸਨਿ
ਵਾਵਿਕਲਤਾਮੋਹਤਮੋਗੁਨਮਾਨਾ। ੫੦ ਸੇਯਾ। ਸਚਦਾਨੰਦ
ਸਰੂਪਅਖੰਡਸੁਆਪਤਮੋਗੁਨਤੇਬਿਸਰਾਯੋ। ਏਕਤੇਜੀਵ
ਅਨੇਕਬਨਾਇਕੈਮਾਯਾਕਿਯੋ। ਅਪਨੇਮਨਭਾਯੋ। ਕਾਰਣ

ਦੇਹ ਮਾਵਿਦਯਾਇਹੀ ਮਰੁਯਾਹੀ ਕੋ ਨਾਮੁ ਮਰਗੁ ਨ ਕਹਾਯੋ ॥ ੯ ॥
ਸੁਛੁ ਮਥੁਲੁ ਉਪਾਧ ਕੇ ਮੁਲੁ ਯਹੈ ਪਤ ਕੂਲੁ ਸੁਖਾ ਨੰਦ ਗਾਯੋ ॥
੫੧ ॥ ਦੇਹੁ ਰਾਮਾਯਾ ਕੀ ਦੇਸ ਕਤਿ ਹੈ ਵਿਖੈ ਪਕਿ ਮਾਵਰ ਨਾਚੇ
ਤਨਹੂ ਪਉਲਾਇ ਕੈ ਚਾਪੁ ਮੇ ਅੰਤਹਿ ਕਰਣਾ ५੨ ॥ ਸਿਖੁ ਯੋਵਾ
ਚਾ ਮੂਲੁ ਮਾਵਿਦਯਾ ਤੁਮ ਕਹੀ ਸਬਉਪਾਧ ਕੇ ਦੇਵਾ ॥ ਇਕ ਦੇਹ
ਮਰੁ ਸਥੁਲ ਕੋ ਜਾਨੈ ਚਾਹਤ ਭੁਵਾ ५੩ ॥ ਸੀਗੁਰੇਵਾ ਚਾਇਯ
ਨਾ ਸਕਾਨੈ ਨ ਤੁਚਾਰ ਸਨਮਿਲ ਕਾਨਏ ਇਦ੍ਰਿਗਿ ਜਾਨ ਬਖਾਨੈ ॥
ਵਾਕਾ ਮੈ ਪਾਨ ਨ ਪਾਉਉ ਪਸਥਾ ਕਾਦੀ ਮਿਲਿ ਪਾਂਚ ਏਕ ਰਮ ਪਸ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਰਮ ਉਪਾਵੈ ਸੁਖ ਅਰੁ ਦੁਖ ਕੇ ਕੁਰਗ ਕਰਨ ਕੇ ਸਬੁ ਦਹ ਛਬਛ
 ਵੈ ਸਿਖ ਜੋ ਵਾਚਾ ਪੀਚੀ ਕ੍ਰਿਤ ਮੇਸਮ ਸੁਯੋ ਨਾਪੀ ਜੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪ ਕ
 ਤਾ ਉਸੇ ਵਿਸਤਾਰ ਪੁਰਬ ਕਹੈ ਮੇਸੇ ਕਹਿ ਜੈ ਪ੍ਰਭੁ ਛਬਿ ਛਾਯੋ
 ਸੀਗਰੇ ਵਾਚਾ ਦੇਹਗਾ ਮਾਹਿ ਕਠੇ ਰਮੇ ਦੁਵਤਿ ਜਲ ਤੇ ਜਉ ਸਨ
 ਤਮਾਨਾ ਚਲਤ ਵਾਪੁ ਖਾਲੀ ਜਹਾਂ ਚਹਾਂ ਅਕਸ ਵਖਾਨਾ ੬੮੬
 ਕਤਤ ਕੇ ਪਾਂਚ ਕਰਿ ਪਾਂਚ ਨ ਕੇ ਪਚੀ ਸਾ ਪਾਂਚ ਅੰਸ ਨਿਯਾਰੇ
 ਹੇ ਮਿਸਤਕੀ ਨੇ ਬੀਸਾ ੬੯ ਛਪੇ ਮਸਸਮਾ ਸਤੁ ਕਰੇ ਮਨਾ ਕ੍ਰਿਕਾ
 ਪਗਟ ਪੰਚ ਉਦ੍ਰਿਗੇ ਰਤ ਪ੍ਰਤਾ ਮਰੁ ਸੁਦ ਲਾਰਿ ਪਨਰੁ ਪਿਰ ਨੀਰ

ਪ੍ਰਵਿ। ਭੂਖਪਜਾਸਮੁਖਪੁਰਾਨੀਦਮਾਲਸਸੁਤੇਜਗਨੀ। ਪਾਵਨ
ਕੁਦਨਚਭਨਸੁਕੁਚਨਪਸਰਨਸੁਪਵਨਭੁਨਿ। ਸਿਰਕੰਠ
ਭੰਦਰਮਗੁਪਿਦੈਕਟਿਯਹਿ। ਮਕਸਦਿਪਪੰਚਲਹਿ। ਇਮਪੰ
ਚਭੁਤਪਚੀਕਰਿਨਕਰਿਪਚੀਸਸੁਖਦੇਵਕਹਿ। ੧੦ ਦੋਹਰਾ
ਏਕਏਕਕਪਾਂਚਕਰਿਪਾਂਚਨਕੇਪਚੀਸਾਕੰਨਤਤਕੰਨਮਿਲ
ਯੋਸੁਨੋਚਿਤਦੈਬੀਸਾ। ੧੧ ਏਕਏਕਤੇਨਵਕਰੇਪਾਂਚਸੁਪੇਤਾਲੀ
ਸਾਪਾਂਚਰਾਖਚਈਸਕਰੇਦ੍ਵੈਦ੍ਵੈਕੀਨੋਬੀਸਾ। ੧੨ ਤਤਨਕੇਬਾਟਿ
ਬੋਹਾਰਪਖੀਪ੍ਰਥਵੀਰਹੀਮਾਸਨੀਰਨਸਿਤੇਜਾਤੁਚਪਵਨਮਿ

ਲਤੇਰੁ ਏਰੋ ਮਾਮਕਾਸ ਕਰੇ ਜਾ ॥ ੩ ॥ ਬੀਰਜਾ ਪੁਜ ਲਜਾ ਨਿਯੋਪ
 ਤਤੇਜਾ ਮਿਲੇ ਹੋਇ ॥ ਸੁਦ ਪਵਨ ਭੂਰੁ ਪੁਰੀ ਮਿਲ ਲਾਗੇ ਗਗਨ ਮਿ
 ਲਿ ॥ ੪ ॥ ਫੁਪਾ ਮੁਖ ਤੇਜਾ ਹਿਰਯੋ ਪਾਸ ਪਵਨ ਮੇਜਾ ਨਾ ॥ ਸੁਖ ਮਜ
 ਲਾ ਮਾ ਲਸਾ ਮਵਨੀ ਨੀਦਾ ਮਕਾਸ ਬਖਾਨਾ ॥ ਪਾਵਨ ਮੁਖ ਸਮੀਰ
 ਪੈ ਗਗਨ ਪਸਾਰਨ ਮਾਰੀ ॥ ਕੂਦਨ ਤੇਜਾ ਸੇਕੇ ਚ ਭੂ ਵਿਚ ਲਨੀ
 ਰਬਿਨ ਨਾਰੀ ॥ ੬ ॥ ਸਿਰਾ ਮਕਾਸ ਜੁਸ ਬਦ ਮਾ ਕੰਠ ਵਾਜਾ ਹਿਯੇ ਤੇ
 ਜਾ ॥ ਉਦਰ ਨੀਰਜ ਤੇਜਾ ਨਾਯੋ ਕਟਿ ਭੂ ਵਿਗਾਧ ਕਰੇ ਜਾ ॥ ੭ ॥ ਮੁਖ
 ਨਾ ਮਕਾਸ ਤੇ ॥ ਭੁਮਾ ਮਸਜ ਲਾਰੇ ਤਾ ਮਰੇ ਤੇਜਾ ਭੁਖ ਪਿਚਨਾ

ਪਾਵਨ ਪਾਵਨ ਮਕਾਸ ਸਿਰ ਪਾਂਚ ਨਿਖਾਲ ਸਜਾਨਾ ॥ ੨ ॥ ਪਾਂਚ ਅੰਸ
ਏਕਾ ਖੇਕੇ ਭੁਜੇ ਬੀਜ ਯੀਨੀ ਨਾਜਨੇ ਨਰ ਪਗੀਯਾ ਪ੍ਰਸਪਰ ਬਦ
ਲਤਿ ਸੁਨੇ ਪ੍ਰਬੀਨਾ ॥ ੩ ॥ ਯਾਹਿ ਸਬ ਪਚੀ ਕਰਨ ਕੇ ਤੇ ਸੇਕ ਪ੍ਰਯੋਗਿ
ਚਾਗਾ ਸਬੁ ਲਵੇ ਪਾਰਿ ਜੀਵੁ ਯਾਹਿ ਕਰਤਿ ਭੋਗ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ਤੀ
ਨਦੇ ॥ ਤੇ ਸੇਕਹੀ ਕਾਰਨ ਸੁਛ ਮਥੁ ਲਾਪਾਂਚ ਕੇ ਸੇਕੇ ਭੁਵ ਪ੍ਰਨਤਾਹੀ
ਮਾਝੁ ਸਮੁਲਾ ੮ ॥ ਮਥ ਕੇ ਸਪਾਂਚਾ ਕਬਿਤਾ ਅੰਨ ਮਮ ਸਬੁ ਲ
ਜਾਨ ਪਾਂਨ ਪ੍ਰਾਨ ਮਮ ਮਾਨ ਪਾਂਚ ਕਰਮ ਇੰਦ੍ਰੀਅਰੁ ਮਨੁ ਮਨੇ ਮਮ ਹੈ ॥
ਪਾਂਚ ਰਿਯਾਨ ਇੰਦ੍ਰੀਅਰੁ ਬੰਧ ਹੈ ਵਿਗਾਨ ਮਮ ਕਾਰਨੁ ਮਦਿਦ

ਯਾਸੁ ਤੇ ਮਨੰ ਦਕੇ ਲਯਹੈ। ਤੀਨ ਦੇਹ ਮਾਝੁ ਪੰਚ ਕੇ ਸੁਖ ਦੇ
 ਵਕਾਰਿ ਨੀਕੇ ਕੋ ਬਿਚਾਰ ਦੇਖ ਭੂਮਹੀ ਕਥੁ ਯਹੈ। ਕੇਸਹੈ ਨਕੇ
 ਉਮੈਰ ਦੇਹਹੈ ਨਸੁ ਉਏ ਕਾਮਾਤ ਮਾਕੇ ਜੋ ਉਤਾ ਤੇ ਮਨੰ ਦਕੇ ਚ
 ਯਹੈ। ਯੀਸਿ ਖੰਯੋ ਵਾਚਾ ਮਰਹ ਟਾਢੰਦਾ। ਸੀਚਿ ਤਕਰਮ ਨਿਤੇ
 ਪਹਿਲੇ ਤੁਮ ਸਭੁ ਲਦੇਹ ਯਹੁ ਭਾਖੀ। ਕਰਮ ਨਕੇ ਲਛ ਨਸੁ ਨ
 ਬੋਕੇ ਮੇਰੀ ਮਤਿ। ਅਭਿਲਾਖੀ। ੮੨। ਸ੍ਰੀਗੁਰੋ ਵਾਚਾ। ਸਿਚਤਾ ਮਰ
 ਪਰਾ ਲਬ ਪਕਹੈ। ਕ੍ਰਿਯਾ ਮਾਨਜੇ ਕਰਮਾ ਸੁਨਹੈ ਯਹੁ ਤੇ ਕੇਸਮ
 ਝੁਰਿ ਇਨਕੇ ਮਦ ਭੁਤ ਮਰਮਾ ੮੩। ਦੋਹਰਾ। ਏਕ ਜਨਮ ਕੇ ਕ

ਰਮਫਲਭੁਗਵੈ ਜਨਮਾਮਨੇਕਾ ਸੰਚਤਤਾ ਕੇਕਹਤਪੈਸੁਖ
ਦੁਖਕਹਿਤਾਵਿਵੇਕਾ ੮੪ ਏਕਜਨਮਕੇਕਰਮਫਲਭੁਗ
ਵੇਦੁਜੀਵਹਿ। ਸੋ ਪ੍ਰਾਰਥਪਕਹਾਵਈਸੁਨਾਅਬਸਹਿਤਸ
ਨੇਹਿ ੮੫। ਸੇਯਾਗਾਰਭੁਬਸੈ ਨਰਕੀਪਸਦੇਹਿਜੇਰਜਸ
ਨਤਹਾਂਪਦਪਵੈ। ਪਛਿਤਅਧਿਯਾਮੰਡੁਤੇਹੋਤਸੁਅੰਡੁਜ
ਜੇਨਿਤਹਾਂਛਬਛਾਵੈ। ਸੇਦਤੇਸ੍ਵੇਦਜਕੀਉਤਪਤਿਸੁਬੀਜ
ਤੇਅੰਰਜੁਵਾਸੁਕਹਾਵੈ। ਉਤਬੁਜਾਬਿਛਤਿਨੁਕਨਕੀਏਹ
ਬੁਤਸੁਜੀਵਨਕਰਮਬਨਾਵੈ। ੮੬। ਸੇਯਾਗਾਰਕੀਟਪਤੰਗ

ਕਰੇ ਪਸੁ ਪਛਾਮ ਧੋਗਤ ਮੇ ਜਲ ਜੀਵ ਨ ਭਵੈ। ਕੈ ਸੁਰ ਲੋਕ ਬਸੈ
 ਸੁਰ ਪ੍ਰੇ ਕ ਬਹੁ ਸੁਰ ਰਾਜ ਕੀ ਸੰਪਤਿ ਪਾਵੈ। ਮਾਨਸ ਪ੍ਰੇ ਸੁਖ ਦੁਖ ਸ
 ਹੈ ਅਰਉ ਚ ਕੇ ਨੀ ਚ ਕੇ ਲੈ ਉਪ ਜਾਵੈ। ਮਾਤਮ ਏ ਕ ਬਿਚ ਚ ਬਿ
 ਨਾਇ ਪੁਤ੍ਰ ਪੁਤ੍ਰ ਜੀਵ ਨ ਕਰ ਮ ਬਨਾਵੈ। ੮੧। ਪ੍ਰੀਨ ਕਰੇ ਸੁਰ ਲੋਕ ਕ
 ਹੈ ਮਰੁ ਪਾਪ ਨ ਤੇ ਸ ਬਨ ਰ ਕ ਨ ਪਾਵੈ। ਪ੍ਰੀਨ ਜਾ ਮਰੁ ਪਾਪ ਸਮਾਨ
 ਕੁਏ ਯਾਹਿ ਮਾਨਸ ਕੇ ਕੁਲ ਮੇ ਛੁ ਵਿਛੁਵੈ। ਜੇ ਸੁਖ ਦੇਵ ਦਿਲ ਲਾ
 ਟ ਲਿਖੇ ਸੁਖ ਦੇ ਨਾ ਪਾਟੈ। ਮਰੁ ਜਾਇ ਨਾ ਮਾਵੈ। ਮਾਤਮ ਏ ਕ
 ਬਿਚਾਰ ਬਿਨਾਇ ਪੁਤ੍ਰ ਪੁਤ੍ਰ ਜੀਵ ਨ ਕਰ ਮ ਬਨਾਵੈ। ੮੨। ਪ੍ਰਨੰ

ਜਾਗਤ ਮੇਸੁ ਵਿਸੁ ਬਨਾਇ ਬਿਲਾਸ ਕਰੇ ਬਹੁ ਨ ਨਿਹੈ ਰਾਤਾ
ਹੀ ਕੀ ਬਾਸ ਨਿਵਾਸ ਤੁਏ ਸੁਖ ਨੈ ਮਾਹਿ ਮਾਇ ਮਨੋਰਥ ਘੇਰੈ ਸੁਫ
ਮਥੁ ਲਸਰੀਰ ਦੇਉ ਕੁਮਤੈ ਅਤਿ ਹੋਤ ਸਖੈ ਪਤਿ ਨਰੈ ਤੀਨਾ ਮਵ
ਜਥਾ ਨਿਮੇਸੁ ਖਦੁਖ ਲਹੈ ਸਦਾ ਏਕਾ ਮਦਿ ਸਟ ਕੇ ਪੈਰੈ ॥ ੮ ॥ ਦਿਹ
ਗਾਇਛਾ ਮਾਨਿਛਾ ਪਰਿਛਾਯਾ ਤ੍ਰਿਵਿਧਿ ਕਰਮ ਕੇ ਕੋਰਗਾ ਜਨਮ
ਮਾਇ ਮਰਣਾਂਤ ਲੋਕ ਹਤ ਸਯਾਨੇ ਲੋਗਾ ॥ ੯ ॥ ਕਰਮ ਹੋਤ ਪ੍ਰਰਬਧ
ਤੇ ਮੂਰਖ ਜਾਨਤਿ ਨਹੀ ਮਾਨ ਲੋਤਾ ਮਥੈ ਕੀਏ ਕ੍ਰਿਯਾ ਮਾਨ ਜੇ
ਯਾਹੀ ॥ ੧੦ ॥ ਜਨਮ ਪਰਾਵਤਿ ਤੇ ਕਰਮ ਮਾਨ ਲੋਤਾ ਫਿਰ ਮਗਾਮ

ਵੇਈਜੋ ਪ੍ਰਾਰਥਾ ਪਤੋ ਸਮਸ੍ਰੁਤ ਸੋ ਸਰਬਗਯਾ ੯੨ ਗਿਆਨਉ ੧੫
ਦੇਉਰਹੋ ਤਜਬ ਸੇਚਤ ਕਰਮ ਬਿਛਾਤਾ ਗਿਆਨ ਪੈਵੇ ਨਹੀ
ਪ੍ਰਾਰਥਾ ਮਿਟ ਜਾਤਾ ੯੩ ਤੀਨ ਦੇਹ ਜੀਵ ਕੀ ਕਹੀ ਜਹਤ ਵਿ
ਸਤਾਗਾ ਜਾਤੇ ਤੇਰੇ ਚਿਤ ਮੇਉ ਪਜੈ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਚਾਰਾ ੯੪ ਪੰਚ
ਕੁਤੋਤੇ ਦੇਹ ਯਹ ਤਾ ਕੇ ਟੂਠੀ ਜਾਨਾ ਸਾਚੇ ਏਕੈ ਮਾਤਮਾ ਸੋ ਬਿ
ਚਾਰਮ ਨਾਮਾਨਾ ੯੫ ਸੈਯਾ ਭੂਤ ਕਦੇਹ ਸਦਾ ਜੜ੍ਹਹੈ ਤਾਮ
ਹਿ ਮਾਤਮ ਚੇਤਨ ਜੋਤਿ ਸੋਮਾਨਾ ਦੇਹਾ ਮਨਿਤ ਮਰੈ ਜਨਮੇ
ਵਹਿ ਮਾਤਮ ਨਿਤਾਮ ਪੰਡਤ ਜਾਨੇ ੯੬ ਯੇ ਦੇਹਾ ਮਮੀ ਗਲ

ਰੂਪਸਾਮਾਤਮਸੁਧਾਮਾਵਿਸ਼ਦਬਖਾਨਾਤਾਕਹੁਏਕਕਹੈਨਰਗੁਚੁ
ਕਹਾਂਤਿਨਤੇਖਸਮੇਰਹਿਮਾਨਾ੯੬ਵੇਹਰਾਥਟਬਿਕਾਰਹੈ
ਦੇਹਮੇਮਾਤਮਮੇਤੇਨਹਿਸੁਨਿਅਥਤਿਨਕੇਨਾਮਸਕੁਸਮਤੁੰ
ਵਤਹੈਤਹਿ੯੭ਉਪਜਾਤਿਹੈਅਰਬਚੁਤਿਹੈਬਾਲਪੁਵਪੁਤ
ਹੈਇਹਾਬਿਧਹੈਤਾਮਰਮਰਨਹੈਖਟਬਿਕਾਰਹੈਜੇਇਹਾਅਥਦ
ਸਦੇਖਾ੯੮ਸਵੈਯਾਸੋਚਿਅਸੁਪਕੁਰੀਦੁਰਗੀਪਲਸੇਬ
ਹੁਖੰਡਸਭੁਕਨਿਹਾਰੇਰੇਗਕਸੇਬਪੁਕੁਤਜਰਸੇਥਲੇਪੁ
ਨਾਮਮਿਖਪੁਮਾਮਧਾਕੋਹੈਤਨਹੈਤਪਟੈਦਿਨਮੇਛੁਨੇਮੇਮ

ਟਜਾਤ ਨਲਾਗਤ ਵਰੋ। ਦੇਹ ਸਦਾ ਦਸ ਦੇਖ ਕੁਰੀ ਮਰਾਮਾ
 ਤਮਨਿਤਾ ਮਖੰਡ ਬਿਚਾਰੋ ਦੀ ਦੀ ਦੇਹਰਾ। ਬਿਦਕ ਹਤਿ ਬੁਧ
 ਕਹਤਿ ਹੈ ਤੂੰ ਪੁਨਾਚਿਤ ਬਿਚਾਰਾ। ਮਾਤਮ ਚੇਤ ਨਨਿਤਾ ਦੇਹ
 ਮਨਿਤ ਨਿਹਾਰਾ १੦०। ਸਿਖ ਭੇਦਾ ਚਾ। ਤਮ ਜੋ ਕਹੀ ਸੋ ਮੇਲ ਖੀਸ
 ਖੁਲ ਦੇਹ ਮੇ ਨਾਹਿ। ਯਾਹਿ ਛਾਡੁ ਮੈਰੈ ਪਰੈ ਲਿਕ ਦੇਹ ਮੈ
 ਹਿ। १੦੧। ਸਿਰ ਗੁਰੇ ਵਾਚਾ। ਪੰਚ ਭੂਤ ਜੜਤੇ ਕੁਣੀ ਸੁਖ ਮਬ ਪਉਤ
 ਪਤਿ। ਮਲਖ ਨਾਦਿ ਮਖੰਡ ਹੈ ਤੂੰ ਤੇ। ਮਾਤਮ ਸਤਿ। ੧੦੨। ਸੇਵ
 ਤੇ ਮੈ ਭੂਖ ਨਹਾਰਤ ਜਾਨਤ ਨਾਹ ਨਕੋਇ। ਪਾਨ ਹੋਰਿ ਚੇਤ ਨਤ

ਚੇਰਿ ਪਰ ਰੈ ਸੋਇ १੦੩ ਸਵੈਯਾ ॥ ਕਾਨ ਕੇ ਕਾਮ ਨਾਨਕ ਕਰੇ
ਅਰਨ ਕੇ ਕਾਮ ਨਾਨਕ ਤੋਏਈ ॥ ਮਾਂਥ ਕੇ ਕਾਮ ਨਾਨਕੀ ਕੁਕਰੇ
ਅਰੁ ਜੀਉ ਕੇ ਕਾਮ ਨਾਮਾ ਖੂਸੇਈ ॥ ਹਾਥ ਕੇ ਕਾਮ ਨਾਨਕ ਪਾਟਕ
ਰੈਅਰੁ ਪੰਥ ਕੇ ਕਾਮ ਨਾਨਕ ਹਾਥ ਨਹੋਈ ॥ ਜਾਨਤਾ ਮਾਪ ਨਾਨਕ ਦ
ਨਕੇਦ ਸਿਏ ਦੁਨ ਮੇਨਾ ਹਿਚੇਤ ਨਕੇਈ १੦੪ ॥ ਸਿਖ ਜੋ ਦਾਸੁ
ਦੁਪਰਸ ਪਰਾਮੈ ਰਕੇਈ ਦੀ ਜਾਨਤ ਨਾਰੀ ॥ ਤਾਂ ਤੋਏ ਜਨੁ ਪੈਸ
ਬੈਠੇ ਚੇਤ ਨਾਨਕ ਮਾਰੀ १੦੫ ॥ ਸ੍ਰੀਗੁਰੋ ਦਾਚਾ ਪੀਚ ਭੂਤ ਕੇ ਮੰ
ਸਤੇ ਮਨ ਉਪਜਾਯੋ ਯਹਿ ਜਾਨਾ ॥ ਸਬਾਈ ਦੁਨ ਕੇ ਸੁਦਾਦ ਕੀਤ ਤੇ

੧੦੬ ਪਹਿਚਾਨਾ ੧੦੬ ਬਾਤ ਸੁਨਤ ਪੁਸੁਨਤ ਨਹਿ ਕਹਤ ਨਹੀ ਮਨ ਨਹਿ ੧੧
 ਤੇ ਤੇ ਇਹੈ ਬਿਚਾਰ ਜੇ ਚੇਤਨ ਹੈ ਕਉ ਮੋਗਾ ੧੦੭ ਸੁਖ ਪਾਤਿ ਇਹੀ
 ਮਨ ਸਹਤ ਮਿਲੀ ਮਾਇ ਦੁਆ ਮਾਹਿ ਜਾਗਤ ਹੈ ਤਬ ਕਹਤ ਹੈ
 ਮਾਜ ਕਛੁ ਸੁਖ ਨਹਿ ੧੦੮ ਸੁਖ ਨੇਈ ਦੇਖੇ ਨ ਕਛੁ ਸੋਇ ਗਯੋ
 ਇਹ ਰੀਤਾ ਜਹਿ ਜਾਨੀ ਜਿਹ ਜਾਨ ਬੇਨਹੀ ਗਯਾ ਨ ਕੀਨੀਤਾ ੧੦੯
 ਪੰਚਤਤ ਤੇ ਹੋਤ ਮਨ ਗਯਾ ਨ ਬੁਏ ਮਿਟਿ ਜਾਤਾ ਤਾਂ ਨ ਸਦਰ ਕਹਤ
 ਹੋਜੈ ਉਤ ਪਤ ਪਾਤਾ ੧੧੦ ਸਦਾ ਅਨੰਤ ਮਨੁ ਦਿਹੈ ਸੇ ਮਾਤ ਮਤੁ ਮ
 ਹਿ ਤਾ ਤੇ ਜਹੈ ਬਿਚਾਰ ਕੈ ਫੇਰ ਅੰਗ ਕੇ ਰੂਹਿ ੧੧੧ ਸਿਖੋ ਵਾਚਾ ॥

ਸੰਤ ਹੋ ਮੇ ਸੋਰਹ ਕਹੇ ਰਹੀ ਜੁ ਬਾਕੀ ਬੁਧਿ ਜਾਨਤ ਹੋ ਚੇਤਨ ਵਹੈ ਜਾ ਕੇ
ਸਭ ਕੀ ਸੁਖਿ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੇ ਵਾਚਾ ਮਹੰ ਕਾਰ ਮਨ ਬੁਧਿ ਚਿਤ ਟੇਕ ਕਹ
ਤਹੋ ਚਾਰਿ। ਏਕ ਕਹ ਤਹੋ ਬੁਧਿ ਮਨ ਅੰਤ ਹ ਕਰ ਟੁ ਬਿਚਾਰਾ ੧੧੩ ਜੈ
ਸੇ ਤੇ ਕੈ ਪਦ ਨ ਤੇ ਪ੍ਰਾਨ ਕਹੇ ਹੈ ਪਾਂਚਾ। ਤੇ ਸੇ ਅੰਤ ਹਿ ਕਰ ਨ ਕੇ ਚਾਰ ਕੁ ਦੋ
ਸਾਚਾ ੧੧੪। ਜਬ ਚਾਹ ਤਹੋ ਬਸਤ ਕੁ ਛੁ ਚਿਤ ਕਹ ਤਹੋ ਤਹਿ। ਜਤ
ਨ ਕਲਪ ਨ ਜਬ ਕਰੈ ਮਨ ਕਹਿ ਯਤੁ ਹੋ ਵਹਿ। ੧੧੫। ਮੇਯ ਪਲੀ ਨ ਏਤ
ਹੋ ਮਹੰ ਕਾਰ ਯਾ ਹੋਇ। ਸਬ ਕੇ ਜਬ ਨਿਸ ਚੈ ਕਰੈ ਬਪ ਕਹਾਵੈ ਸੇ
ਇ। ੧੧੬। ਜੈ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਟੇਕ ਹੈ ਨਾਮ ਕ੍ਰਿਅਾ ਤੇ ਦੇਇ। ਰੇ ਟੀ ਕਰੈ ਰ

ਸੋਈ ਯਾ ਪਛੇ ਸੁਪਾਠ ਕਹੇਇ १११ ॥ ਆਤਮ ਹੈ ਬੁਧਿ ਤੇ ਮਰੇ ਯਾਰੀ १੮
 ਦੁਕਹੀ ਭੁਗਵਾਨਾ ॥ ਮਰਧੁਨੀ ਆਤਮ ਬੋਧੇ ਮੇ ਸੰਕਰ ਬੋਧ ਨਿਧ
 ਨੁ ११੮ ॥ ਇੰਦ੍ਰ ਪਰੈ ਹੈ ਦੇਹ ਤੇ ਮਨ ਇੰਦ੍ਰ ਨ ਤੇ ਜੇਇ ॥ ਬੁਧਿ ਕਹੀ ਮ
 ਨ ਤੇ ਪਰੈ ਬੁਧ ਤੇ ॥ ਆਤਮ ਸੋਇ ११੯ ॥ ਸੁਖ ਦੁਖ ਇਛਾ ਰਾਗ ਏ ਸਬ
 ਬੁਧ ਕੇ ਪਰਮ ॥ ਸੁਖ ਪਤਿ ਮੇ ਏ ਸਬ ਮਿਟੈ ਰਹੈ ॥ ਆਤਮ ਪ੍ਰਮ १੨੦
 ॥ ਸਿਖ ਏ ਵਾਚਾ ॥ ਆਪਾ ਸਮਝੁ ਯੇ ਸੰਤ ॥ ਮੇ ਦੇਹਿ ਦੇਇਹੈ ਨਹਿ ॥ ਮ
 ਬਾ ਆਤਮ ਕਾ ਸੋ ਕਹੇ ਜਾਂ ਸਰੀਰ ਕਾ ਮਾਰੀ १੨੧ ॥ ਸੀਗੁਰੇ ਵਾਚਾ ਨਾ
 ਰੇ ਨਾ ਰੇ ਤੈਲਖੇ ਸਭੁ ਹੀ ਕੇ ਗੁਨ ਰੂਪਾ ॥ ਜਾਨਤ ਨਾਹੀ ਆਤਮਾ ਜਾ

ਹਿਮਕਾਨਾਮਨੁਪਾ १੨੨ ਕਾਰਨਮੁਲਉਪਾਧਕੇਯਹੈਤੀਸਰੇ
ਦੇਹਿਗਾਮਾਦਨਜਾਕੀਜਾਨੀਜੈਅੰਤਗਜਾਨਕੇਗੋਗ १੨੩ ਅੰਤੀ
ਕਾਰਬੁਧਸੇਕਹੈਤੂੰਜਿਨਿਦੇਹਿਜਗਾਇਉਠਹੈਪ੍ਰਮਾਨੰਦਜਬ
ਮੇਤੂੰਜਗਮਿਟਜਾਇ १੨੪ ਅਹੈਅਵਿੰਦਯਾਨੀਦਹੈਸੁਖਨਤੁ
ਲਸੈਸਾਰਾਬ੍ਰਹਮਲਖੈਜਬਾਮਾਪਕੇਜਾਗਤਿਯਹੈਬਿਚਾਰ
१੨੫ ਸਿਖਯੋਵਾਚਾਰੁਪਕੇਨਹੈਬ੍ਰਹਮਕੇਕਾਇਪਿਬਸੈਸਰੀਰ
ਕਾਹਿਯੋਮੇਸੇਕਾਰਿਰਿਖਾਜਨੈਨਸਾਇਕੁਮਭੀਗ १੨੬ ਸੀਗਰੇ
ਵਾਚਾਰੁਕਬਿੰਤੁਅਨਬੁਧਇੰਦੂਨਕੇਕਾਰਨਚਲਾਇਬੋਕੇਸ

ਕਲਉਪਾਧਿ ਨ ਤੇ ਨ ਯਾਰੋ ਰਹੈ ਗਾਤ ਮੇ ॥ ਜੈ ਸੇ ਘਟ ਮਟ ਮਾਹਿ ਬਿਜਾ
 ਪਕਾ ਮਕਾਸ ਮੇਰ ਨ ਯਾਰੋ ਸੁਖ ਦੁਖ ਨਿਤੇ ਦੇਖੋ ॥ ਮਵਿਦਾ ਤੇ ਮੇ ॥ ਜੈ ਸੇ
 ਗਵਿਜੋ ਤਿ ਮਾਰੋ ਸੇ ਵਤ ਤੇ ਜੀ ਵਜ ਗਉ ਠਿਉ ਠਿਉ ਕਾਂ ਮਲਾਗੇ ਬਰੇ ਪੁ
 ਭਾਤ ਮੇ ॥ ਮੰਜਾ ਮਵ ਨਾਸੀ ਪੁਰ ਨ ਪਕਾਸੀ ਸੁਖ ਦੇਵਿ ਸੁਖ ਰਾਸੀ ॥
 ਮੇ ਸੇ ਨਿਤ ਯਗ ਨਾ ਮਾਤ ਮੇ ॥ ੨ ॥ ਪਨਾ ਕ ਬਿਤੁ ਪਦੇ ਹ ਕ ਪਕਾ ਸਕ
 ਹੋ ਕਾਠ ਮੇ ਮਗ ਨੀ ਜੈ ਸੇ ਚੇਤ ਨ ਪਕਾ ਸਕਹੈ ਮਨ ਬੁਝਿ ਗਾਤ ਮੇ ॥ ਮਨ
 ਚ ਛੁਗਾਇ ਨ ਤੇ ਨਿਯਾਰੋ ਸਬ ਕਾਲ ਜਾਨ ਮਨ ਚ ਛੁਗਾਇ ਨ ਪਕਾ ਸ
 ਦੇਖੋ ਤਾਤ ਮੇ ॥ ਮਨ ਚ ਛੁਗਾਇ ਨ ਤੇ ਪਾਇਐ ਜੈ ਨ ਰੁਪ ਜਾ ਕੋ ਮਤਿ ਹੀ

ਅਨੂਪਦੇਖਾਅਦਭੁਤਥਾਤਮੇ॥ ਅਜਾਮਥਿਨਾਸੀਪੁਰਨਪ੍ਰਕਾਸੀ
ਸੁਖਦੇਵਸੁਖਰਾਸੀਮੇਸੇਨਿਤਗਨਾਮਾਤਮੇ॥ ੧੨ ਚਾਮੁਖਕੋਅਭੁ
ਸਜੈਸੇਦਰਪਨਮੇਦੇਖੀਯਤਮੁਖਤੇਨਨਜਾਰੇਤਾਰਿਗਨੀਯੰਤੁਕ
ਤਮੇ॥ ਤੈਸੇਬ੍ਰਹਮਚੇਤਨਕੋਬਾਧਿਮੇਅਭੁਸਪਰਯੰਤਾਰੀਸੇਕਹ
ਤਜੀਵੁਬਹੁਥਿਧਿਬਾਤਮੇ॥ ਦਰਪਨਕੋਟਾਰੈਪ੍ਰਤਥਿਬੀਮਿਟਿਜਾ
ਤਜੈਸੇਬ੍ਰਹਮਕੋਥਿਚਾਰੇਦੇਖੰਤਜੀਵੁਮਿਟਜਾਤਮੇ॥ ਅਜਾਮ
ਹਿਨਾਸੀਪੁਰਪੁਰਨਪ੍ਰਕਾਸੀਸੁਖਦੇਵਸੁਖਰਾਸੀਮੇਸੇਨਿਤਗ
ਨਾਮਾਤਮੇ॥ ੧੨੯ ਗਵਿਕੋਪ੍ਰਕਾਸਪਾਇਲੋਚਨਵਿਲੋਕੋਰੁਪ

ਮਹੇਦੁਪੁੰਭੁਤਸੈਮਾਨਾਉਪਾਦਾਨਾਮਬਕਹਤਹੈਬਪੁਰਨਮਿਤ
 ਬਖਾਨਾ੧੮੧ਕਬਿਤਾਮਾਟੀਸੇਕਹਤਘਟਕਾਠਸੇਕਹਤਮ
 ਟਸੂਤਸੇਕਹਤਪਟਿਪਾਟਪਟਾਮਾਨੇਤੋਲੋਹਸੇਕਹੈਕਟਾਰੀ
 ਪੀੜਸੇਕਹੈਝਾਰੀਕਾਂਸੀਸੇਕਹਤਥਾਰੀਭੁਜਨਕੇਸਾਨੇਤੋਕਹੈ
 ਸੁਖਦੇਵਜੈਸਜਲਸੇਤਰੰਗਕਹੈਤੂੰਗਕਹੈਤਾਬੇਮਾਂਝਰੰਗ
 ਲਪਟਾਨੇਤੋਕਨਕਸਿਕੁੰਡਲਾਮੋਕਿਕਨੀਕਹਤਤੈਸੇਬ੍ਰਹਮ
 ਕੋਜਗਤਕਹੈਮਾਪਥਿਨਜਾਨੇਤੋ੧੮੮ਕਬਿਤਾਗੰਧਬਨ
 ਖੀਗਰਜੈਸੇਬਾਦਰਸੇਦੇਯਤਨੀਲਤਾਮਕਾਸਮਾਝੁਖਾਲੀਕੋਧ

ਰਮਹੈ॥ ਜੈਸੇ ਸੂਰੇ ਠੂਠਾ ਮਾਗੈ ਪਰ ਖਸੇ ਨਿਸਲਾ ਗੈ ਜਵਹੀ ਅੰਧੇਰੇ ਮ॥
ਭੁਜਾ ਪਜ ਜੋ ਭੁਰਮਹੈ॥ ਕਹੈ ਸੁਖ ਦੇਵ ਜੈ ਸੇਹੀ ਰਾਕੇ ਫਟ ਕਜਾ ਨੈਲ॥
ਲੋਕਾ ਮੰਗਾਰ ਮਾਨੈ ਲਾਗਤ ਕਾਰਮਹੈ॥ ਰੂਪ ਸੀਖ ਸੇ ਤਨ ਮੇ ਨੀਰਲ॥
ਖੇਰੇ ਤਨ ਮੇ ਮੇ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਚੇਤ ਨ ਮੇ ਜਗ ਕੇ ਭੁਰਮਹੈ॥ ੮੬॥ ਪੁਨ
ਚ ਸਮਾ ਕੇ ਦਇ ਜੈ ਸੇ ਛੋਟੇ ਉਬਰੇ ਸੇ ਲਾਗੈ ਦੂਰ ਤੇ ਨਿਹਾਰੇ ਬਰੇ ਛੋ
ਟੇ ਸੇ ਲਗਤਹੈ॥ ਕਾਚ ਕੀ ਧਰਨ ਮਾਝੁ ਨੀਰ ਜੈ ਸੇ ਦੇਖੀ ਯਾਤੁ ਫੀਰ
ਮਾਝੁ ਕਹੂੰ ਕਹੂੰ ਕਾਚ ਸੇ ਲਗਤਹੈ॥ ਨਾਵੇ ਕੇ ਚਲਤ ਰੂਪ ਤੀਰ ਕੇ ਚ
ਲਤ ਲਾਗੈ ਮੇ ਪਾਨ ਕੇ ਦੋਰੇ ਮਾਨੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਭੁਗਤਹੈ॥ ਜੈ ਸੇ ਇੰਦ੍ਰ

ਮਾਨਹੈ ਜੋ ਲਗਿ ਜੀ ਮੇਜਾਨਾ ਬੇਦੀ ਸਿਮਤ ਕੀ ਮਾਰਾ ਜਾ ਤੇ ਲਗ ੨੨
ਸਕਲ ਪੁਮਾਨਾ ॥੩੯॥ ਕਬਿਤਾ ਪਾਪਾ ਮਰੁ ਪੁੰਨ ਜਨੇ ਉਪਟੀ ॥
ਪ੍ਰਬਲ ਜਾ ਕੇ ਲੋਕਾ ਮਰੁ ਬੇਦਗੀ ਤਬਾਸ ਨਾ ਕੀ ਬਾਰਿ ਕੈ ॥ ਕਾਂ ਮਰੁ
ਪਲੇ ਕੁ ਮੋਹ ਕੀ ਲਨ ਸੇਰਾ ॥ ਜੋ ਜਾ ਰਿਕ ਪੈ ਸਖ ਦੇਵ ਚੰਡ ਕੁ ਮਨ ਬਿ
ਚਾਰ ਕੈ ॥ ਮਾਸੁ ਮਵਰਨ ਮਉ ਮਾਨ ਕੀ ਜੰਜੀਰ ਜਾਨ ਸੁਖਾ ਮਰੁ
ਦੁਖ ਕੈ ਕਿਵਾਰ ਤੇਰਤਾਰ ਕੈ ॥ ਕੁਮ ਕੋ ਨਿਵਾਰ ਕੁਪਾ ਮਾਪਨੇ ਸੰਭੁ
ਰ ਸਿੰਘ ਨਿਕਸ ਜੋ ਪ੍ਰਬੋਧ ਜਗਾ ਪੀ ਜਰ ਕੇ ਫਾਰ ਕੈ ॥ ਮੁਪਨੇ ਮੁ
ਭਟਕ ਪੈ ॥ ਸਿਖ ਜੋ ਵਾਚਾ ਕਬਿਤਾ ਦੇਹ ਨਾ ਗਇ ਦੀ ਨਾਹ ਮਨ

ਬੁਧਿਪ੍ਰਾਨਨਾਹਕਾਰਨਾਮਾਵਿਦਯਾਨਾਹਿਮੋਰਸੁਖਜੇਕਰੇ
ਮਾਸਮਬਨਨਾਹਿਜਾਤਕੁਲਪਰਮਨਾਹਿਕਰਤਾਕਿਰਯਾਕ
ਰਮਨਾਹਿਕੁਗਤਾਨਕੇਕਰੇਮਾਮਾਕੋਬਿਲਾਸਨਾਹਿਈਸ
ਕੋਪ੍ਰਕਾਸਨਾਹਿਜੀਵਾਚਿਦਾਭਾਸਨਾਹਿਭਾਂਤਿਭਾਂਤਿਕੇਕਰੇ
ਜਾਗਤਿਸੁਪਨਸੁਖੋਪਤਿਕੇਰਖਯਾਸਦਾਤੁਰੀਯਾਪ੍ਰਗਟਬੋਧ
ਬ੍ਰਹਮਰੂਪਏਕੇ॥੧੪੧॥ਦੇਹਰਾਯਹਤੇਜਾਨਯੋਮਾਤਮਾਤੁ
ਮਪਸਾਦਗੁਰਦੇਵਾਮਬਕਰਿਯੋਮਸਪਦਹਿਕੇਜੇਕਰੇ
ਯੇਕੇ॥੧੪੨॥ਸ੍ਰੀਗੁਰੋਵਾਚਾਯਹਿਸਬਤ੍ਵੰਪਦਜੀਵਕੇ

ਤੇਹਿ ਸੁਨਾਯੋ ਰੂਪਾ ਮਥਾ ਸੁਨਾ ਮਸਿਪਦਾ ਮਰਥ ਕੋ ਜੈ ਹੋ ਸਰ ੨੩
ਕੋ ਰੂਪਾ ੧੪੩ ਇਤ ਤ੍ਵੰ ਪਦਾ ਮਰਥਾ ਮਥਾ ਮਸਿਪਦਾ ਮਰ
ਥਾ ਕਥਨੀ ਦੇਹਰਾ ਤਤਪਦਈ ਸੁਰ ਕੋ ਕਹਤ ਤ੍ਵੰ ਪਦ ਜੀਵ
ਬਖਾਨਾ ਮਸਿਪਦ ਬ੍ਰਹਮ ਮਲਿਪਤ ਹੋਵਹੋਵਹਨ ਮੇਜਾਨ
੧੪੪ ਵਹਿ ਈਸੁਰ ਸਰਬਗ ਹੋ ਜੀਵ ਸਦਾ ਮਲਪਰ ਯਾਸ
ਮਕਹਿ ਜੈ ਜੇ ਦੁਹਨਿ ਕੋ ਤਨ ਮਨੁ ਹੀ ਮਰਯਾ ੧੪੫ ਤਤਪਦ
ਮਾਨੇ ਸਿਪਹੇ ਤ੍ਵੰ ਪਦ ਬ੍ਰਿਦਸ ਮਾਨਾ ਮਸਪਦ ਪਾਨੀ ਦੁਹਨਿ
ਮੇਤਹਿ ਏਕ ਕਰ ਜਾਨਾ ੧੪੫ ਤਤਪਦ ਜੈ ਸੇਰੁ ਪਹੇ ਤ੍ਵੰ ਪਦ ਮ

ਨੇਕੀਸਾਨਾ। ਅਸਪਦਮਾਨਸਕੋਕਹੈ। ਮੇਸਜਾਨੇਜਾਨਾ १੪੭
ਦੇਵਦੰਤਾਇਹਨਾਮਾਇਕੀਮਾਲਿਯੋਬਿਭੁਯਤਮਿਤਾਫਿ
ਰਵਹਦੇਖਮੇਵਪਤਿਜਤਕੋਸਮਾਵੈਚਿਤਾ १੪੮ ਦਾਵਾਸਮੇ
ਕੀਬਿਭੁਤਜਾਮਬਕੀਤਜੇਵਿਪਤਿ। ਦ੍ਰਿਸਟਕਰੋਜੇਦੇਹ
ਪਰਤੋਵਹਣੀਹੈਸਤਾ १੪੯। ਈਸਰਕੀਸਰਬਗਜਤਸੇਮ
ਅਤੇਜਾਨਾ। ਜੀਵਨਕੀਮਲਪਗਜਤਾਤਹਿ। ਮਵਿਦਯਾ
ਮਾਨਾ १੫੦। ਏਉਪਾਧਕੋਮੂਲਵੈਤਿਨਿਕੋਤੂਠੀਮਾਨਾ। ਸੁਪਬਧ
ਮੇਬ੍ਰਹਮਹੈਏਕਾਮਾਤਮਾਜਾਨਾ १੫੧। ਜੈਸੀਦੇਹੀਜੀਵਕੀਤੈ

ਸੇਯੋਗਾਦੀਸਾਨਾਗੀਨਾਗੀਕਹਤਹੈਦੁਹੰਏਕਕਰਗੀਤਾ २੪
੧੫੨ਕਬਿਤਾਜੈਸੀਦੇਹਵਾਕੇਬ੍ਰਹਮੰਡਹੈਪ੍ਰਗਟਿਤੈਸੀਜ
ਮੇਭਲਦੇਹਤਮੇਹਾਥਪਾਯਦੇਖੀਯੋਵਾਕੇਹੈਹਿਰੰਨਗਰ
ਭੁਵੁਸਰੇਸਰੀਰਯਾਕੇਸੂਖਮਕਹਾਵੈਤਤਸਤ੍ਰਹਕਪੇਖਿਯੋ
ਕੇਅਧਿਮਾਯਾਜਾਤੇਹੋਤਸਬਕਾਂਯਾਸਿਪਾਯਕੇਹੈਅਵਿਦ
ਯਾਤਾਂਤੇਭੂਲੋਅਵਿਗੇਖਿਯੋਵਾਸੇਜਗਦੀਸਯਾਸੇਜੀਵਕਹਿ
ਡਾਰੈਏਕਬ੍ਰਹਮਕੇਬਿਚਾਰੈਤੇਨਜੀਵਣੀਸਲੋਖਿਯੋ੧੫੩ਦੇ
ਹਰਾਤਜੇਈਸਕੀਈਸਤਾਮੇਰਜੀਵਅਵਿਵੇਕਾਤਨਿਪਦ

ਕੋਮਰਥਇਹਤਤਤੰਪਦਾਮਸਿਏਕਾ॥੪੫॥ਤਤੁਤੁਹੀਐਇਹਕੂ
ਯੇਤਤਤੰਮਸਿਕੋਮਰਥਾਯਜੈਬ੍ਰਿਤਜਾਕੇਭਈਸੇਸਭਭਾਂ
ਤਿਸਮਰਥਾ॥੧੫੫॥ਸਾਮਬੇਦਕੇਬਚਨਕੇਕਹਯੇਸਭਉਬਿਸ
ਤਾਰਾ॥ਤੈਸੇਚਰੇਬੇਦਕੇਮਹਾਂਵਾਕਾਯੈਸਾਰਾ॥੧੫੬॥ਈਸ
ਜੀਵਾਮਰੁਬ੍ਰਹਮਹੈਜਾਸੇਏਕਬਖਾਨਾਯਜੈਮਰਥਸਬ
ਬਚਨਕੇਬ੍ਰਹਿਪਥਲਿਜਾਨਹੁਜਾਨਾ॥੧੫੭॥ਸੰਤਿਚਿਤਿਅੰ
ਦਾਮਦੁਤੀਅਚਲਾਮਖੰਡਾਮਨੰਤਾ॥ਸੁਪ੍ਰਕਾਸਕੂਟਸ਼ਾਮ
ਜਾਮਕ੍ਰਿਯੰਬ੍ਰਹਮਕਨੰਤਾ॥੧੫੮॥ਸਿਖਯੋਵਾਚਾ॥ਵ੍ਰਾਦਸਣੇ

ਕੈ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਕਹੇ ਵੇਸੇਖਨਨਾਮਾ ਨਾਮਾਰੇ ਨਾਮਾਰੇ ਕਾਰਿ ਕਹੇਅ २੫
ਬਤਿਨਕੇਗੁਨਗਾਮਾ ੧੫੯ ਸੀਗੁਰੇਵਾਚਾਅਥਸਤਾਅਸ
ਤਜਗਤਸਤਿਸੇਲਗਤਜਾਕੀਸਤਾਪਾਇਸੇਸਤਬ੍ਰਹਮਸ
ਰੂਪਹੈਗਾਨਾਨਾਨਲਖਾਇ ੧੬ ਅਥਚਿਤਿਕਥਿਤਾ
ਜਾਕਤਸੁਪਨਕਾਜਹੇਤੁਜਾਕੀਚੇਤਨਸੇਸੁਖਪਤਹੂਮੇਵਹੈ
ਸਾਖੀਅਵਸੇਖੀਇਤੀਨਹੂਅਵਸਥਨਿਕੇਗੁਾਵਾਗੁਾਵਰੂਪ
ਗਨਿਤੁਗੀਆਸਰੂਪਏਕਰਸਾਅਵਰੇਖੀਯੋਜੈਸੇਲੋਹਚੰਬ
ਕਸਮੀਪਕਰੇਚੇਸਟਾਕੇਤੈਸੇਦੇਹਇਦ੍ਰੀਮਨਾਮਾਤਮਾਸੇਲੇ

ਖੀਯੋ। ਏਕ ਰੂਪ ਜਗਮੇ ਜਗਮਗਾਤ ਜਾਕੀ ਜੇਤ ਜਹਾਂਤ ਹਾਂ
ਜਾਨ ਚਿਨ ਚੇਤਨ ਸੇ ਦੇਖੀਯੋ। ੧੬੧। ਅਨੰਦਾ ਕਬਿਤਾ। ਦੇਖੇ
ਸੁਖੇ ਸੁਨੇਖਾਇ ਚੰਦਨ ਤੁਚਾ ਲਗਾਇ ਬਚਨ ਬਨਾਇ ਨੀਕ ਜ
ਕਰ ਲਗਤ ਹੈ। ਹਾਥ ਨਗ ਹਨਾ ਅਰੁ ਪਾਯ ਨ ਚਲ ਨ ਕਰੈ ਸੇਈ
ਹਿਯੈ ਧਰੈ ਤਾਕੇ ਸੁਖ ਮੇ ਪਗਤ ਹੈ। ਕਰੈ ਸੁਖ ਦੇਵ ਵਿਖੈ ਮਿਲੈ ਮ
ਨ ਭਾਵੈ ਤੇ ਸੁਖ ਸੇ ਲਗਤ ਪੀਛਮਾਂ ਨਹੁ ਫਗਤ ਹੈ। ਅਨੰਦ ਸਰੂ
ਪ ਬ੍ਰਹਮ ਅਨੰਦ ਅਖੰਡ ਜਾਤੇ ਸੁਖ ਨ ਕੇ। ਅਨੰਦ ਸੇ ਅਨੰਦ ਜ
ਗਤ ਹੈ। ੧੬੨। ਅਵਤੀ। ਦੇਹਗ। ਏਕੈ ਮਾਤਮ ਵਸਤੁ ਹੈ ਸ

ਥਾਵਰਜੰਗਮਜੇਹਾਜੈਸੇਮਨਕੇਮਾਲਕੋਏਕਸੁਰਗਨਲੇਹਿ।
 ੧੬੩।ਅਖੰਡਾਸਵੈਯਾਨਾਹਨਜਾਕੇਸਜਾਤੀਕਹੂੰਅਰਦੂਸਰੀ
 ਜਾਤਸੁਕੋਨਕਹਾਵੈ।ਆਪਹਿਮਾਂਤੁਨਕੁਦਕਛੂਸੁਤਨਾਸਿਕ
 ਪਾਨੀਮੋਪਾਇਨਧਾਵੈ।ਰੰਗਨਰੂਪਨਬੇਦਕਹੈਮਨਾਇਦੁਨਕੈ
 ਸੁਨਕੈਸਹੂੰਪਾਵੈ।ਚੇਤਨਏਕਾਅਖੰਡਸਰੂਪਕਹੈਸੁਖਾਮਾਪਤੇ
 ਆਪਲਖਾਵੈ।੧੬੪।ਅਚਲਾਦੇਹਗਾਦੇਹਹੋਤਾਮਰਮਿਟ
 ਤੇਹੋਤਾਤੇਚੰਚਲਜਾਨਾ।ਜਨਮਮ੍ਰਿਤਜਕੇਨਹੀਆਤਮਾਮਚ
 ਲਬਖਾਨਾ।੧੬੫।ਅਨੰਤਾਕਬਿਤੁ।ਸਿਪ੍ਰਥਮਹਿਮਯਾਮੇਪ੍ਰ

ਵਿਸਿਧੈ ਮਕਾਸਵਾ ਯਤੇ ਜਨੀਗੀ ਪ੍ਰਥਵੀ ਮੇਬਾ ਪਕਗ ਨੰਤਹੈ॥
ਥਿਰਚਰਜੀਵਿਜਿਤੇ ਜਗਮੇ ਜਗਮਗਾਤ ਸਭ ਮੇ ਪਗਟਏ ਕਚੇ
ਤਨਭੁ ਨੰਤਹੈ॥ ਜੈਸੇ ਪਾਟਿ ਮਟਿ ਮਥਿ ਪਹਿਲੇ ਮਕਾਸ ਥਿਰਤੇ ਸੇ
ਵਈ ਸਮਾਧਿ ਪਹਿਲੇ ਸੁਨੰਤਹੈ॥ ਰੂਪਹੈ ਮਨੰਤ ਜਾਕੀ ਮਹਮਾਮ
ਨੰਤਾ ਮਗਾਮਾਦਿਹੈ ਨਾਮੰਤ ਤਾਤੇ ਮਾਤਮਾ ਮਨੰਤਹੈ॥ ੬੬ ਸੇ ਪਕਾਸ
ਕਥਿਤਾ॥ ਮੇਰਵਸਤ ਚਾਹੀਯੋ ਤੇਈ ਪਕ ਪਕਾਸਤਹੈ ਟੀ ਪਕਕੇ
ਚਹਿਬੇਕੇ ਟੀ ਪਕਨ ਚਾਹੀਯੋ॥ ਮੇਰਸ ਬਦੇਖ ਬੇਕੀ ਮਾਖ ਸੁਖੇ
ਵਜੈਸੇ ਮਾਧਿ ਨਕਦੇਖ ਬੇਕੀ ਨਾਮ ਵਿਗਾਹੀਯੋ॥ ਰਵਿਕੇ ਪ

ਕਾਸਪਾਏ ਸਭੁ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸਹੋ ਤਗਵਿਐ ਪ੍ਰਕਾਸਜੈ ਸੇ ਸੇ ਤਹਾਹੀ
ਸਗਾਰਿਯੋ ॥ ਮਗਨੇ ਮੇਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸਕਤਿ ਜੈ ਸੇ ਮਾਪਹੀ ਤੇ ਤੈਸੇ
ਸੁਪ੍ਰਕਾਸਏ ਕਾਮਾਤਮਾ ਬਤਾਇਯੋ ॥ ੧੬੧ ॥ ਕੂਟ ਸਥਾਇਹਰਾ
ਜਾ ਕੇ ਨਾਹਿ ਵਿਕਾਰ ਕਛੁ ਰਹਤ ਕੂਟਵਤ ਨਿਤਾ ॥ ਜੇ ਕੂਟ ਸਥਾ
ਕਾਵਣੀ ਸਮਝੁਏ ਮਿਖਿ ਚਿਤਾ ॥ ੧੬੨ ॥ ਮਜਾਇਹਰਾ ਪ੍ਰ
ਟਕੇ ਕਾਰਨੀ ਮਿਰਤ ਕਾ ਬਹੁ ਮਜਗਤ ਕੇ ਜਾਨਾ ॥ ਮਾਦਰਹਤ
ਕਾਰਨ ਰਹਤਾ ਮਜ ਕਰਿ ਤਾਹਿ ਬਖਾਨਾ ॥ ੧੬੩ ॥ ਮਕਿਯੋ ਏ
ਮਾਤਮਹੈ ਮਕੈ ਸਦਾ ਏਹਕਿ ਮਾਬਹੁ ਰੂਪਾ ॥ ਜੈ ਸੇ ਦੀਪ ਪ੍ਰਕਾਸ

ਤੇਖੇਲਤਤਜੁਰੀਚੁਪਾ११०॥ ਬਿਖੇਬੁਖਿਪਾਤਨਦੈਅੰਕਾਰਦਿਗਭੂ
ਪਾਇਦੀਤਾਲਮਿਦੰਗਜਤਾਮਾਤਮਦੀਪਕਰੂਪਾ१११॥ ਬ੍ਰਹਮਾ
ਕਬਿਤੁ॥ ਸੇਸਕੇਸਹੰਸੁਮਧਜੀਤੁਦੈਸਹੰਸਤਾਤੇਨਏਨਏਨਾਮ
ਨਿਤਲੇਤਰਹੀਪਾਤੁਹੈ॥ ਏਕਹੈਬ੍ਰਹਮੰਡਤਾਕੋਪਾਵਤਨਪਾਰੋਕਉ
ਮੇਸੇਮੇਸੇਕੋਟਕੋਟਰਮਲਪੀਯਤਹੈ॥ ਕਹੈਸੁਖਦੇਵਏਕਾਮ
ਦੈਪਰਖਜਾਸੋਨਤਿਨੇਤਿਕਹੈਨਪ੍ਰਮਾਨਗਾਯੀਯਤਹੈ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ
ਤਾਮਨੰਦਸਰੂਪਾਮਦਿਨਾਸੀਪਰਿਪੂਰਨਪ੍ਰਗਟਪਾਰਬ੍ਰਹਮਕ
ਹੀਯਤਹੈ॥ ११੨॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਏਵਾਦਸਾਵਿਸਤਾਰਸੇਕਹੈਵਿਸੇਖਨ

ਚਾਗਾਮੇਸੇਜਾਨੇਆਖਕੋਇਹੋਬੇਦਕੋਸਾਗਾ॥੧੩॥ਸਿਖਤੋਵਾਚਾ
 ਨਜਾਰੇਨਜਾਰੇਸਬਕਹੈਬਲਾਵਿਕਰਮਅਰੁਨਾਮਾ॥ਰੂਪਕਹਾਹੈਬ
 ਹਮਕੋਲਹੋਗਜਾਨਕੋਧਾਮਾ॥੧੪॥ਸੀਗੁਰੋਵਾਚਾ॥ਅਪੁਮਾਨਾਮਦ੍ਵੇਤ
 ਹੋਅਰੁਚੈਤੰਨਾਜਸੁਰੁਪਾਇ॥ਮਨਇੰਦ੍ਰੀਗਾਹਿਸਕਤਨਹਿਕਯੋਕ
 ਰਬਰਨਯੋਜਾਇ॥੧੫॥ਕਬਿਤਾ॥ਕਾਨਨਕੋਨਾਦਨਾਪੀਜੀਭੁਕੇ
 ਸੁਦਨਾਪੀਬਚਨਕੋਬਾਦਨਾਪੀਜੁਗਤਸੇਜੋਕਹੈ॥ਅਖਕੋਇਧਾ
 ਉਨਾਪੀਨਾਕਕੇਸੁਪਾਉਨਾਪੀਕਰਕੋਗਾਹਉਨਾਪੀਪਾਯਕੋਨਰੋਕਹੈ
 ਮਨਕਰਜਾਨਨਾਪੀਬੁਧਿਅਨਮਾਨਨਾਪੀਦੁਸਰੋਪਮਾਨਨਾਪੀਪੁ

ਗਟਮੇਸੋਕੋਕਰੈਗਾਮਸਤਪ੍ਰਪੰਚਕੋਸੇਸਤਪਹਿਛਨੇਆਪਾਮਾਪੇਸੁ
ਪਜਾਨੇਦੁਜੇਮਾਨੇਬਿਨਕੋਕਰੈ॥੧॥ ਵੀਦੋਹਗਾਏਕਬ੍ਰਹਮਮਦੈ
ਤਪਹਿਤਾਕੀਉਪਮਾਕੋਨਾ। ਬਿਨਉਪਮਾਸਮੁਝੈਨਹੀਅਗਯਕਹਾ
ਵੈਜੋਨਾ॥੧॥ ਜੇਲਛਨਾਅਕਾਸਕੋਵਹੈਬ੍ਰਹਮਕੋਦੇਖਾਯਹਿ
ਜੇਛਵਹਿਚੈਤੰਨਾਯਹੈਯਹੈਭੁਦਜੀਯਪੇਖਾ॥੧॥ ਯਕਬਿਤਾਬ੍ਰ
ਮਹੀਮੈਸਾਤਿਹੀਰਸਾਤਛਮੈਸਾਤਛਕਬ੍ਰਹਮਹੀਕੋਮਾਝੁਛਕੋਲੇ
ਕੋਲੇਖੀਯਤਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਹੀਜਗਤਮੇਰਜਗਤਮੇਬ੍ਰਹਮਬਸੈ
ਪਾਟਿਮਾਟਿਮਾਝੁ। ਅਰੁਨ੍ਯਰੇਪੇਖੀਯਤਹੈ। ਕਹੈਸੁਖਦੇਵਮੈਸੈ

ਜੀਵਈਸਭੁਦਵਾਮੇਜੋਸਪਾਟਿਮਟਿਬੁਫਾਮਵਿਰਖੀਯਤਹੈ २੯
ਮੇਰਸਭੁਲਛਨਜਾਨਸਮਨਿਬਜੇਮਕੋਪੈਬ੍ਰਹਮਮਾਹਿਚੇਤਨਾ
ਸੇਵਿਸੇਖੀਯਤਹੈ १੧੯ ਸਿਖੀਵਾਚਾ ॥ ਦੇਹਗਾਕਹਯੋਪ੍ਰੀਤ
ਮਸੰਤਮਰਸੰਤਬ੍ਰਹਮਸੰਏਕਾ ॥ ਦੂਜੇਕੁਯੋਮਸਤਕਯੋਰਹੀਏਕ
ਕੀਟੇਕਾ १੮ ॥ ਸੀਰੇਵਾਚਾ ॥ ਏਕੈਕੇਵਲਬ੍ਰਹਮਹੈਭੁਦਪਰਤੀ
ਤਨਜਾਨਾ ॥ ਨਿਤਾਮਨਿਤਾਵਿਵੇਕਕੈਦੂਰਕਰਤਮਗਜਾਨਾ १੧੯
ਜੋਕਹਿਯਤੇਯਹਿਪ੍ਰਥਮਹੀਦੇਹਮਾਤਮਾਏਕਾਤਿਮਾਤਮਨ
ਹਜਾਨਤੇਗਾਰਿਲੇਤਯਹਿਟੇਕਾ १੮੨ ਦੇਹਮਾਤਮਾਭਿਨਕ

ਸ੍ਰੀਦੇਹਮਮਤਾਵੁਰਾਇਕੁਜੀਮਾਤਮਾਮਾਮਜਬਤਬਸਬਣੈਕੈਰਾ
ਇ॥ ੧੮੩॥ ਮਰਿਲਾਇਕਮੇਵਾਮਵੈਤਬ੍ਰਹਮਯਹਬੇਦਹੈ॥ ਮ
ਰਵਸਤਕਛੁਨਾਹਿਨਭੁਦਾਮਭੁਦਹੈ॥ ਯਹੈਵਾਦਾਮਵੈਤਸਿ
ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀਕਾਹੈ॥ ਜਾਨਾਮਾਪਕੋਮਾਪਮੁਕਤਪਦਕੈਲਹੈ॥ ੧੮੪॥
ਦੇਹਗਾਜੋਗਕੋਕਾਰਨਬ੍ਰਹਮਹੈ॥ ਯਹਿਨਿਸਚੈਕਾਰਿਜੋਇਯੁ
ਲਨਮਨਮੇਲਾਯਾਇਯੈਕਾਰਨਕਾਰਜਦੇਇ॥ ੧੮੫॥ ਸਿਖਯੋਵਾਰ
ਕਾਰਨਤੋਦੁਇਯੁਤਕੋਉਪਾਦਾਨਨੈਸਿਤਾਕਾਰਿਯੈਤਾਮੈਕੋਨਹੈ
ਵਹੈਅਬਿਨਾਸੀਨਿਤਾ॥ ੧੮੬॥ ਸ੍ਰੀਗੁਰੋਵਾਚਾਕਾਰਨਏਕੋਬ੍ਰਹ

